

Zábada Prokletých hor

Zuřivý plamen použil jemnou, nenápadnou magii, aby vyslechl matčin rozhovor se Sistinem. Matka jako Uznaná starší měla možnost si pozvat domů kteréhokoliv draka ze svého hnízda a žádný se neodvážil odmítnout. Sistin patřil mezi mudrce, a jindy by Karmaneuduna zdvořile přišla za ním. Plama zajímalo, proč se tentokrát zachovala tak neobvykle. Draci byli zvyklí na drsné magické způsoby, proto doufal, že jeho jemné naslouchací metody nebudou odhaleny.

„Proč jsem si vás vlastně pozvala,“ pokračovala dračice po úvodních zdvořilostních frázích, „zajímalo by mě, zda víte něco podrobnějšího o podzemí Prokletých hor. Pátrala jsem ve vlastní knihovně, ale nic užitečného jsem neobjevila.“

„Prokleté hory jsou pro draky tabu.“

„Ano. To vím. Ale svrbí mě šupiny na ocase. Někdo z našeho hnízda má trable. A pronásleduje mě neblahé tušení, že vycházejí právě z téhle oblasti.“

„Šupiny vás měly svědit před třemi týdny, kdy lidé v podhůří zabili naši dračici. Buď vaše předtuchy mají zpoždění, nebo za svěděním vězí nějaký příživníci z vaší jeskyně,“ odpověděl Sistin sarkasticky.

„No dovolte! Já mám domov čistý! Ale ráda bych slyšela odpověď na otázku,“ naježila se Karmaneuduna.

„Žádné záznamy o podzemí zmíněné oblasti nevlastním. Proč taky? Stejně se tomu kraji vyhýbáme.“

„Jste jeden z uznávaných mudrců, předpokládala jsem, že se zajímáte o všechno. A tohle je důležitá součást naší historie.“

„Staráte se o jiné věci, než byste měla. Kdybyste pozvedla morálku a hrdost našich mladých, neutíkal by nikdo z nich hledat dobrodružství do lidského světa a neskončil s potrhanými křídly a proseknutým hrdlem.“

„Co mi vlastně vyčítáte? Dobře víte, že jsem chtěla, aby ochránci prošetřili její smrt. Ale přehlasovali jste mě. Dokonce i vy osobně jste vystoupil proti mému návrhu. Proč jste nepřipustil vyšetřování?“

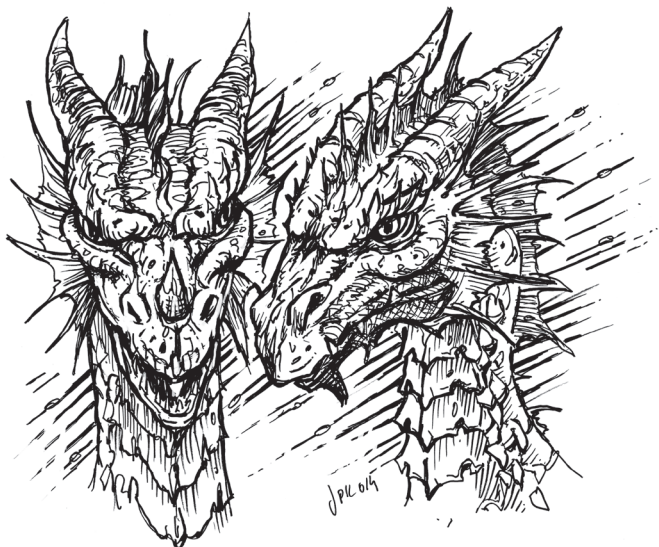
„Nebudeme se doprošovat lidí! Nejsem sám, komu se nelíbí vaše úzké vazby k té havěti. Jediné, co bychom uvítali, je přímé potrestání viníků. Ty vaše diplomatické tanečky už lezou celému hnízdu krkem. Máte víc přátel mezi lidmi než mezi draky. Doufám, že oceníte mou nepřikrášlenou upřímnost.“

„Přímá odvěta by dřív nebo později vedla k ozbrojenému střetu draků a lidí. A vůbec nejsem přesvědčená, že by se vítězství přiklonilo na naši stranu.“

„Rozumím. Jistíte se kvůli svému nejmladšímu, který je drakem jenom napůl. On by byl v boji první, koho by nepřítel zabil. Já vás chápu, ale jako Uznaná starší byste měla být tvrdší. I na vlastní rodinu!“

„Jste úplně vedle, Sistine. A navíc nejsem ani slepá ani hluchá. Spolu s mrtvou dračicí zmizel z našeho hnízda i její stejně starý přítel. Čím to, že dopustil smrt své vrstevnice? Kde byl, když lidé zabíjeli jeho družku? Co přesně se u osady Pustinka přihodilo?“

„Já...“

„Počkejte, až domluvíme! Jestli se domníváte, že nevím o Nosatci, tak jste na omylu! Nic jsem nenamítala, protože jsem doufala, že přinese informace o příčinách konfliktu. Jenže se nevrátil ani on! Zmizel, jako by se do země propadl. Je-li mé podezření správné, vynese na světlo dračí zradu. To byste chtěl? Co když našli a odpečetili vstup do podzemí Prokletých hor? No...? Teď mluvte!“

„Pošleme další zvědy.“

„Ne! Podívám se tam sama!“

„Uznaná starší, to není dobrý nápad.“

„Chcete snad jít se mnou?“

„Jako učitel mám nekonečnou řadu povinností, které za mě nikdo nepřevzme. Nemohu na tak dlouho... Doufám, že mě chápete.“

„Jistě! Už vás nebudu zdržovat,“ odměřeně sykla dračice a Plam se stáhl z doslechu.

Prokleté hory? Název mu byl povědomý. Už ho někdy slyšel, ale nemohl si vybavit, při jaké příležitosti. Znepokojivá byla i informace o mrtvé dračici. Oficiálně se mluvilo o smrtelné nehodě. Ale Sistin se zmínil o proříznutém hrdle. Co se doopravdy stalo? A proč ty tajnosti? Něco se děje a matka má problém, kterému se ostatní draci vyhýbají. Přemýšlel, s kým by se mohl poradit. Mezi draky důvěrného kamaráda neměl a Hanka toho zatím o jejich světě moc neví. Napadl ho pouze Vron, který byl v době, kdy působil jako kouzelný džin, jeho vychovatelem. Moc si přál matce pomoci, ale jak? Vzdychl a pokusil se oslovit Hanku. Ani on ani dívka nikdy nelitovali, že si vyměnili část osobnosti. Díky tomu dokázali vycítit náladu i své pocity a vzájemný kontakt naskočil ihned, jak na sebe pomysleli.

„Plame! Jak se máš? Už ti taky začala škola?“

„Ne, ještě ne. Až zítra.“

„Děje se něco?“ zeptala se zaraženě, když místo škádlivého kontaktu vycítila napětí.

„Máš někde poblíž Vrona? Potřeboval bych se ho na něco zeptat.“

„Copak jsi zapomněl? Ochránci ho požádali, aby pro ně pracoval jako hledač talentů. Zdržel se akorát na svatbu Nika a Pauly. Hned potom odešel.“

„Aha, o svatbě jsi mi vyprávěla, na zbytek se nějak nepamatují.“

„Jasně! Moje povídání o oslavách tě nudilo a poslouchal jsi jen napůl ucha,“ zasmála se Hanka, hned však zvažněla. „Nevím sice, kde Vron je, ale pokusím se ho oslovit.“

Uvolnila se a představila si černý krystal se stříbřitě zářivou ploškou uprostřed. Chvilí trvalo, než ožil kontaktem.

„Kdopak mě ruší? Hanka? Snad už se ti po mně nestýská,“ ozval se vlídně. „A Plam je s tebou? To je milé překvapení.“

„Jak se máš?“ zeptala se dívka.

„Výborně. Toulám se světem a přináším naději nadaným mrňousům. Jsem ti vděčný, žes mě povzbuzovala, abych tuhle práci vzal. A co vy, jak se daří vám?“

„Znáš to, začala škola a hned nás zapřáhli,“ vzdychla, „šprtáme cílenou vizualizaci a pokoušíme se ji promítnout do obrazů. Je to příšerně těžké.“

„Hlavně jestli tě probírané kouzlo baví.“

„Ani moc ne... Ale volám tě vlastně kvůli Plamovi. Potřebuje se na něco zeptat,“ propojila v mysli oba krystaly, aby mohli hovořit přímo.

„Ahoj, Plame, doma všechno v pořádku?“ oslovil draka Vron.

„Zatím ano. Akorát matka má starosti. Vyptávala se mudrců na Prokleté hory. Mám pocit, že jsi mi o nich kdysi vyprávěl, ale nemohu si vybavit co.“

„Prokleté hory? Hrome, už si nevzpomínám...“

„Jsou pod nimi chodby nebo jeskyně...“

„Aberilské podzemí! Už vím! Vypráví o něm pradávna sága o dračí lásce. Jednou jsem ti ji četl ze svitků ve vaší knihovně. Ale Karmaneuduna nám svitek zabavila, že není vhodný pro dračí děti.“

„Na ságu si nepamatuji. O čem byla?“ zeptal se Plam.

„Pokud si dobře vzpomínám, začínala asi takhle: V dobách prapředků narušili tabu Prokletých hor dva mladí zamilovaní draci. Schovávali se tu před příbuznými, kteří měli proti jejich vztahu námitky. Jednou, už si nepamatuji, co je k tomu dohnalo, se museli ukrýt ve skálách. Vstoupili do Aberilského podzemí a usnuli tam. Když se probudili, beztvary je vyzval, aby šli spolu s ním hlouběji do skal. Drak poslechl, ale dračice se polekala a bezhlavě podzemní prostory opustila. Teprve když stála venku na slunci, zastyděla se za svou zbabělost. Nedokázala se však přinutit

k návratu do Aberilského podzemí, protože si vzpomněla na varování rodičů. Už na mou duši nevím, jakými slovy svitek popisoval hrůzy zdejšího podzemí, jen z toho vyplynulo, že je nutné každého draka, co tam vleze, co nejdřív zabít, jinak přinese mezi ostatní zhoubnou nákazu. Vyprávění se týkalo hlavně dračice. Dospěla k rozhodnutí, že svého milovaného musí zabít, aby zachránila svět. On potom vyšel ze skal a beztvary ho nutil, aby na svou družku zaútočil. Jenže on ji miloval tolik, že jí sám nabídl hrdlo, které mu rozerval a pak s ním setrvala do hořkého konce. Jestli se nemýlím, pokračovalo vyprávění tím, že nad ním truchlila, dokud se neproměnila v plačící skálu.“

„A co byl zač ten beztvary?“ zeptala se zvědavě Hanka.

„To netuším,“ odpověděl Vron, „s tímhle výrazem jsem se při čtení setkal poprvé a naposledy. Svitek tvrdil, že nikdy nevychází ven ze skal. Víc si nepamatuji.“

„Zvláštní pověst,“ zadumaně se ozval Plam, „nevzpomínám si na žádný jiný příběh, v němž by se mluvilo o velké dračí lásce. Je povzbuzující vědět, že existuje i mezi námi draky. Obvykle se naši samci vytahují tím, jak si je dračice volí kvůli jejich síle, barvě nebo schopnostem. Za nejsilnější citový projev jsem zatím považoval slůvko sympatická. Ale láska? Tu snad černí draci ani neznají.“

„Můžeš být výjimkou i v tomhle směru, Plame,“ snažila se ho povzbudit Hanka.

„Tobě se to mluví,“ vzdychl drak, „lidem stačí se na sebe jen kouknout a hned jsou zamilovaní. Nám se nic podobného nestává.“

„Ale mohlo by,“ usmál se Vron, „třeba jednou odhalíš výhody své namíchané osobnosti.“

„Díky za útěchu,“ vzdychl Plam a ukončil spojení.

„Zdá se mi nervózní,“ starostlivě podotkl Vron, „kdyby se něco semlelo, dej mi vědět a já se vrátím.“

„Pokusím se z něj vytáhnout, o co jde,“ slíbila Hanka.

Potěšilo ji, že je Vron se svým novým posláním spokojený. Dlouho váhal, než si zvykl na představu, že opustí Santarenu. I Zachariáš ho pobízel, aby vyrazil do světa. Vysvětloval Vronovi, že je všude klid a že je ho škoda na to, aby jen chodil nakupovat zásoby pro Kouzelné zahrady. Ani kluci Mojeranovi nepotřebují dohled, spořádaně studují magickou školu v Polutě, takže má šanci cestovat a být užitečný. A Nik barvitě líčil, do jakých potíží se mohou dostat lidé s výrazným sedmým smyslem, když je škola nenaučí, jak si s magií poradit. Děti, které nemají příležitost se vzdělávat, je všude po světě plno. Některým stačí jen finanční příspěvek, ale občas je potřeba pomoci i jinak. Prohlásil, že Vron má ty nejlepší předpoklady nadané jedince najít a zachránit je pro spořádaný život. Hledače talentů může dělat jen člověk, který má plnou důvěru Bdělých a ochránců. Nakonec přítele přesvědčili.

„Učíš se, nebo si povídáš s Plamem?“ drcnul do Hanky Rafan, když šel kolem jejího křesla.

„Už jsme dopovídali,“ usmála se a odlovila tulíka ve svých vlasech. Chvilku se nechal drbat na krku, pak se vysmekl a prudce vyrazil, aby Svátovi ukradl poslední sušenku ze stolu.

„Jak se má?“

„Je nervózní. Matka prý má starosti. Chtěl mluvit s Vronem a ptal se na Prokleté hory.“

„Co je s nimi?“

„Vím já?“

„Z tebe to dneska leze jak z chlupaté deky. Co mu odpověděl Vron?“

Hanka postřehla, že i Sváta se zájmem zvedl hlavu od knihy. Převyprávěla jim proto rozhovor slovo od slova. Když zmlkla, všimla si, že Rafan ztuhl a zasníl se. Netrvalo to déle než pět vteřin, ale Hanku zamrazilo v kostech. Zнала

jeho pohled. Kamarád měl vizi. Rty stažené do přísné linky signalizovaly, že nepatřila mezi příjemné.

„Cos viděl?“ uhodila na něj a měla co dělat, aby se jí nechvěl hlas.

Rafan se k nim pomalu otočil a olízl si rty. Chvilku se zamyslel, jako by zvažoval, zda je má zasvětit, ale nakonec promluvil: „Moc jsem toho nerozeznal, byla tma. Nik se odhodlával se svým tulíkem k nějaké akci. Připravovali se na to, že zemřou. Smrt číhala hned za rohem...“

„Ale umírat jsi je neviděl?“ ujišťoval se Sváta.

Rafan zavrtěl hlavou.

„Možná bych měla Nika varovat, aby nelezl do tmy,“ navrhla Hanka.

„A co myslíš, že by ti na to řekl?“ ušklíbl se Rafan.

„Že je ochránce a musí jít, kam je potřeba.“

„Přesně.“

„Už dlouho jsi neměl vize.“

„Měl, jenže je umím potlačit nebo usměrnit. Tahle byla silná, nedokázal jsem se jí ubránit. Ale k čemu mi je? Jak můžu zachraňovat Nika? Před čím ho mám varovat, když nebylo pořádně nic vidět?“

Rafan vstal z křesla a rozčileně přecházel po pokoji. Tulík se krčil na jeho rameni a při jedné prudké obrátce zařal dráčky i do krku.

„Nešiko!“ hrábl po něm nevlídně Rafan a vzal ho do dlaně. „Co kdybys mi radši poradil, co mám dělat?“

„Tulík ví a poradí. Ty zachráníš Lotrandu,“ promluvil Plavík nahlas.

„Cože? A před čím?“

„Až bude čas, tak povím,“ naklonil tulík hlavičku a podrbal se za uchem.

„Vnímal jsi vizi spolu se mnou, že?“ měřil si svého malého přítele přísným pohledem.

„Plavík viděl víc. Nik ztracený, Lotranda sama opuštěná, v nebezpečí. Ale ne teď, přijít až později.“

„Nerozumím ti,“ zaváhal Rafan.

„Obraz možná vůbec nenastat,“ snažil se tulík o vysvětlení, „ale spíš ano. My potom jít a zachraňovat Lotrandu.“

„Máš představu, kdy a kde k tomu dojde?“

„Plavík neví, od čas teď dlouhá mezera.“

„Tulíci umí všechno báječně objasnit,“ usmál se navzdory situaci Sváťa a načal další balíček sušenek. První podal Plavíkovi. Ťukl prstenem na své školní hodinky a zeptal se tančícího jednorožce, kde se nacházejí Prokleté hory.

„Tento název se vztahuje k několika pohořím,“ začal recitovat hodinkový jednorožec a popsal místa, kde je možné se s tímto pojmenováním setkat.

„Ještě se ho zeptej na Aberilské podzemí,“ napovídala Hanka.

„Tato informace patří do kategorie nepřístupných,“ oznámily hodinky.

„A zase víme starou belu,“ smutně pokrčila rameny.

„Ne tak docela,“ zamyslel se Rafan, „kdyby místo neexistovalo, hodinky by oznámily, že informace není k dispozici. Ale odmítnutí odpovědi znamená, že je jeho poloha z nějakého důvodu utajena.“

„Musím zítra z Plama vytáhnout, proč se Vrona na Prokleté hory ptal,“ ukončila Hanka debatu.